

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **Bc. P. R.**,
bytem xxx

zastoupeného JUDr. Mgr. Josefem Kopřivou, advokátem
se sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru**,
se sídlem Kongresová 1666/2, 140 00 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru ze dne 25. 10. 2017, č. j.: 800/2017,

takto:

- I. Rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru ze dne 25. 10. 2017, č. j.: 800/2017, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce JUDr. Mgr. Josefa Kopřivy, advokáta.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru (dále jen „žalovaný“), kterým podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“) zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

města Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru (dále jen „služební orgán I. stupně“) ze dne 25. 5. 2017, číslo 2096/2017, číslo spisu: 7940, kterým byl žalobci odňat zvýšený základní tarif tím, že dle § 114 zákona o služebním poměru přiznan dnem 1. 6. 2017 základní tarif z 6. tarifní třídy a stanoveného 7. tarifního stupně ve výši 26 900 Kč měsíčně, a dále zvláštní příplatek ve výši 6 000 Kč podle § 120 odst. 3 téhož zákona a osobní příplatek ve výši 2 490 Kč (*žalovaný v záhlaví svého rozhodnutí nesprávně uvedl částku 4 450 Kč – pozn. soudu*) podle § 122 citovaného zákona. Odůvodnění rozhodnutí služebního orgánu I. stupně obsahovalo pouze tyto dvě věty: „*Jmenovaný byl v důležitém zájmu služby zařazen do jednosměnného režimu služby. Proto nesplňuje podmínky pro zvýšení základního tarifu o 10 % a náleží mu základní nezvýšený tarif podle ustanovení § 114 odst. 1 zákona.*“

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce byl od 1. 6. 2017 přeřazen z nepřetržitého režimu služby na jednosměnný pravidelný režim s pravidlem plánu 37,5 hodin, a tím již nesplňoval podmínky pro zvýšení základního tarifu o 10 %. Změnu pracovního režimu žalovaný odůvodnil tím, že žalobce nezabezpečuje požadované odborně kriminalisticko-technické činnosti v oboru policejní kynologie aplikací metody pachové identifikace dle Pokynu policejního prezidenta č. 145/2014, kterým se upravuje činnost služební kynologie (dále jen „pokyn policejního prezidenta“). Žalovaný, resp. senát poradní komise žalovaného, si pro návrh rozhodnutí vyžádal stanovisko vedoucího Oddělení služební kynologie (dále též jen „oddělení“) mjr. Ing. M. Ch. ze dne 19. 6. 2017, čj. KRPA-223020-2/ČJ-2017-0000ZU, a sdělení zástupce vedoucího oddělení mjr. Mgr. P. K. ze dne 20. 7. 2017 (čj. KRPA-223020-11/ČJ-2017-0000ZU záznam o zajištění listinného důkazu). Žalovaný si pak vyžádal též vyjádření vedoucího oddělení k odvolání ze dne 3. 10. 2017, čj. KRPA-223020-14/ČJ-2017-0000ZU, společně s kopií návrhu na změnu platového tarifu – režimu služby ze dne 22. 5. 2017, čj. KRPA-186610-1/ČJ-2017-0000SK.
3. K odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že žalobce zaměnil dvě roviny: rozvržení doby služby v týdnu a stanovení služebního příjmu. Samotné rozvržení doby v týdnu není předmětem řízení o odvolání, neboť řízení se vede o stanovení služebního příjmu. Rozvržení doby služby v týdnu je pouze podkladem pro navazující řízení o stanovení služebního příjmu. Jde o neformální postup, bez zákonných mantinelů pro řízení ve věcech služebního poměru. Proto žalovaný v této části námitky žalobce odmítl. Přesto se nad rámec tohoto řízení zabýval i změnou režimu služby žalobce. Vycházel přitom ze stanoviska vedoucího oddělení služební kynologie ze dne 3. 10. 2017, který změnu rozvržení doby služby žalobce zdůvodnil tím, že žalobce nezabezpečoval požadované odborné kriminalisticko-technické činnosti v oboru policejní kynologie aplikací metody pachové identifikace ve smyslu pokynu policejního prezidenta. Tímto stanoviskem byl zdůvodněn návrh změny platového tarifu – režimu služby, který byl podkladem pro napadené rozhodnutí služebního orgánu I. stupně. Žalovaný dále uvedl, že o změně režimu služby byl žalobce informován v souladu s § 53 odst. 2 zákona o služebním poměru na ranní poradě ve dnech 30. a 31. 5. 2017, tedy více než tři dny před nástupem do služby, což vyplývá ze sdělení zástupce vedoucího oddělení ze dne 20. 7. 2017. Žalobce přitom do služby nastoupil dne 5. 6. 2017. Žalovaný konstatoval, že změna režimu služby žalobce od 1. 6. 2017 nebyla nezákonná.
4. V souvislosti se samotným stanovením služebního příjmu žalovaný konstatoval, že toto se naopak děje v rámci řízení ve věcech služebního poměru, a uznal, že řízení, jakož i rozhodnutí služebního orgánu I. stupně, trpělo vadami. Žalovaný služebnímu orgánu I.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

stupně vytkl absenci zahájení řízení, a dále upření procesních práv žalobce (nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisky, navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí atd.). V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že „*napadenému rozhodnutí nutno vytknout určitou nesrozumitelnost a neúplnost odůvodnění*.“ Přesto žalovaný s odkazem na zásadu jednotnosti řízení ve věcech služebního poměru, blíže specifikovanou v judikatuře, na kterou současně i odkázal, tj. na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) sp. zn. 6 Ads 33/2013, a na něj navazující rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 6 A 6/2013 (*správně má být 6 Ad 6/2013 – pozn. městského soudu*), a dále na rozsudek NSS sp. zn. 9 As 87/2015, shledal uvedené vady jako odstranitelné. K tomu konkrétně uvedl, že předmětem řízení je toliko deklarování výše služebního příjmu žalobce. V řízení bylo přitom jednoznačně prokázáno, že ke změně rozvržení doby služby v týdnu u žalobce došlo, proto není u něj naplněna podmínka podle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru, podle kterého se základní tarif zvyšuje o 10 %. K odvolací námitce nepřipustné retroaktivity žalovaný připustil, že je žádoucí, aby se rozhodnutí vydávala a doručovala adresátům s dostatečným předstihem, v daném případě však o retroaktivitu nešlo, neboť existence nároku není závislá na vydání rozhodnutí o něm.

5. Žalovaný dodal, že výzvou ze dne 19. 10. 2017 vyzval žalobce k seznámení se se spisem ve smyslu § 174 odst. 1 písm. a) a b) zákona o služebním poměru, a poučením o právech a povinnostech v řízení bylo žalobci umožněno realizovat veškerá jeho procesní práva. Dne 20. 10. 2017 se zmocněnec žalobce dostavil k nahlížení do spisové dokumentace, ke které neuplatnil žádné námitky, a pořídil si z něj kopii stanoviska vedoucího oddělení ze dne 3. 10. 2017 a návrhu změny platového režimu. V řízení bylo přihlédnuto ke všem okolnostem v § 181 odst. 2 písm. a) a d) zákona o služebním poměru. V prvním odstavci na straně 8 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že vady řízení tak byly zhojeny v odvolacím řízení. Žalovaný uzavřel, že řízení netrpí zásadními věcnými i právními vadami a obsahuje stanovené náležitosti.

II. Obsah žaloby

6. Žalobce v podané žalobě uvedl, že ke dni 1. 4. 2017 mu bylo rozhodnutím služebního orgánu I. stupně ze dne 18. 4. 2017, číslo 1141/2017, přiznáno zvýšení základního tarifu s odůvodněním, že byl zařazen do nepřetržitého režimu, protože úspěšně absolvoval doškolovací kurz pro psovody odborných kriminalisticko-technických činností metody pachové identifikace se služební fenou IANA, ev. č. 74 956. Splnění kurzu běžně odůvodňovalo zařazení do směnného režimu služby. Držitelem příslušného oprávnění (Atestu), který se uděluje po ukončení kurzu, je žalobce dosud. Dle jeho názoru bylo jeho pozdější přeražení do jednosměnného režimu služby jakousi formou „trestu“. To dovozuje ze skutečnosti, že mu rozhodnutí služebního orgánu I. stupně bylo doručeno ve stejný den, jako oznámení o zahájení kázeňského řízení ze dne 31. 5. 2017, čj. KRPA-186841-2/ČJ-2017-0000ZU, pro podezření ze spáchání kázeňského přestupku. Žalobce dodal, že uvedený přestupek měl souviset s dlouhodobě neřešenými problémy v otázce legitimity provádění metody pachové identifikace („MPI“), které však v žalobě nijak blíže nekonkretizoval. Dále to dovozuje ze skutečnosti, že přeražení do jednosměnného provozu se kromě něj týkalo z celkem šesti psovodů dalších dvou, kteří - stejně jako žalobce - odmítli vykonávat srovnávání pachových stop z důvodu obavy z trestních důsledků, neboť k tomu neměli oprávnění stanovené služebním předpisem. Na to žalobce upozorňoval služebního funkcionáře údajně již 14. 3. 2017, ač do dnešního dne nedostal žádnou odpověď, ani nebyla tato skutečnost jakkoliv zohledněna v dalším řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

7. *V první žalobní námitce* žalobce namítl, že teprve v rozhodnutí žalovaného byl uveden důvod změny rozvržení doby služby, tj. že žalobce nezabezpečoval požadované odborné kriminalisticko-technické činnosti v oboru policejní kynologie aplikací MPI. Žalobce uvedl, že i kdyby bylo toto tvrzení pravdivé, výkon provádění pachových komparací žalobce obnovil již koncem června. Zvýšený základní tarif však byl žalobci znovu přiznán až ke dni 1. 9. 2017 rozhodnutím služebního orgánu I. stupně ze dne 5. 10. 2017, číslo 6666/2017. K tomu žalobce pro srovnání uvedl, že jeden příslušník v uvedené době neabsolvoval se služebním psem výcvikový kurz úspěšně, přesto byl zařazen do nepřetržitého výkonu služby. Žalobce dodal, že činnost na odborném pracovišti MPI nebyla z jeho strany žádným způsobem v žádném okamžiku přerušena nebo omezena a samotná pachová komparace je jen částí činností prováděných na tomto pracovišti. Rozpor v provádění pachových komparací spočívá dle žalobce v legitimnosti jejich provádění příslušníky – psovody, k čemuž odkázal na již zmíněné oznámení služebnímu funkcionáři ze dne 14. 3. 2017.
8. *Ve druhé žalobní námitce* žalobce setrval na své odvolací námitce, že ve věci odnětí zvýšeného základního tarifu nebylo vedeno řízení. Žalovaný odůvodnil absenci tohoto řízení tím, že žalobce byl v dostatečném předstihu informován vedoucím oddělení o změně režimu služeb, což má potvrzovat též skutečnost, že žalobce řádně a včas nastoupil do výkonu služby k příslušnému datu. Žalobce však poukázal na to, že v odvolání nebrojil proti tomu, že nebylo vedeno řízení o změně rozvržení doby služby, jak mylně uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí, ale právě o odnětí zvýšeného základního tarifu. Žalobce proto považuje toto za „*vsutku svérázný*“ důkaz o vedení řízení o odnětí zvýšeného základního tarifu. Dále žalobce citoval (někdy nepřesně) některé pasáže z odůvodnění napadeného rozhodnutí ze str. 4 a 5, které považoval za nelogické, nepravdivé, či vnitřně rozporné, konkrétně pasáž, že senát poradní komise žalovaného (dále též „*poradní komise*“ nebo „*komise*“) nad svou gesci hodnotil též změnu rozvržení doby služby, přestože toto hodnocení spočívalo pouze v konstatování, že žalobce byl v dostatečném předstihu o změně informován, a dále pasáž, v níž sice žalovaný přiznal, že se nekonalo řízení ve věcech služebního poměru dle zákonných pravidel, avšak tuto skutečnost zároveň odůvodnil odkazem na § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru, podle kterého se k vadám řízení přihlíží jen tehdy, pokud mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí. K tomu žalobce dodal, že řízení vady mít nemohlo proto, že žádné vedeno ani nebylo.
9. Žalobce *ve třetí žalobní námitce* dále namítl, že žalovaný s odkazem na rozsudek NSS sp. zn. 6 Ads 33/2013, který se zabýval otázkou jednotnosti prvoinstančního a druhoinstančního řízení ve věcech služebního poměru, nesprávně „*supluje*“ neexistující prvoinstanční řízení a dokonce uvádí, že vady předchozího řízení zhojila poradní komise. Tato komise však dle názoru žalobce není oprávněna zhojovat vady rozhodnutí služebního funkcionáře a nemožnost vrátit věc služebnímu funkcionáři k novému projednání a rozhodnutí je navíc od 1. 7. 2017 již minulostí. Žalobce dodal, že na rozdíl od žalovaného se nedomnívá, že neprovedení řízení v prvním stupni je odstranitelnou vadou, ale dle judikatury (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 Ad 3/2014, a rozsudek NSS, sp. zn. 7 A 130/2002), z níž i citoval, jde o vadu spojenou s nepřezkoumatelností rozhodnutí. Napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, tak trpí vadami a nesplňuje podmínky podle § 181 odst. 2 písm. a) a d) zákona o služebním poměru.

10. Žalobce ze všech uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí služebního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 22. 3. 2018 nejprve obsáhle popsal skutkové okolnosti projednávané věci a dosavadní průběh řízení. K samotným žalobním námitkám pouze zopakoval závěry, které již uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
12. Žalovaný navrhl, aby městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
13. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou ze dne 24. 4. 2018. Dle jeho názoru se žalovaný ve své argumentaci dopustil řady zásadních nepřesností. Žalobce se ohradil proti tvrzení žalovaného, že nezpochybnil skutečnost, že byl předem informován o změně režimu služby a odkázal na (resp. citoval) příslušné pasáže žaloby týkající se absence řízení o odnětí zvýšeného základního tarifu.
14. Dále žalobce znovu citoval z rozsudku Krajského osudu v Ústí nad Labem, sp. zn. 15 Ad 3/2014, kterým poukazoval na chybné závěry žalovaného, že změna rozvržení doby služby nemusí být nijak odůvodňována proto, že jde o rozkaz nadřízeného.
15. Poukaz žalovaného na rozsudek NSS sp. zn. 9 As 87/2015, v napadeném rozhodnutí, nepovažoval žalobce za přílehlavý, neboť žalovaný zcela pominul, že služební funkcionář v případě žalobce v prvním stupni vůbec nedokazoval, a tedy nejde hovořit o „podílu“ dokazování správního orgánu prvního a druhého stupně ve smyslu citovaného rozsudku. Ani poukaz žalovaného na zásadu jednotnosti řízení vykládanou soudy před změnou znění § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru nepovažoval žalobce za relevantní a odkázal na argumentaci v příslušné části žaloby.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

16. Ve věci samé rozhodl Městský soud v Praze bez nařízení jednání, neboť účastníci jeho nařízení nepožadovali (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „S. ř. s.“).
17. Soud napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první S. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 S. ř. s.).
18. Žalobce jako důkazy navrhl rozhodnutí služebního orgánu I. stupně ze dne 25. 5. 2017, odvolání ze dne 13. 6. 2017, oznámení o zahájení kázeňského řízení ze dne 31. 5. 2017, a napadené rozhodnutí žalovaného. Dokazování těmito listinami však nebylo potřeba provádět, neboť byly obsahem předloženého správního spisu, z něhož soud vyšel při přezkumu zákonnosti žalovaného rozhodnutí i bez návrhu. Dále žalobce navrhl jako důkaz též rozhodnutí služebního orgánu I. stupně ze dne 5. 10. 2017, číslo 6666/2017, kterým byl žalobci znovu přiznán zvýšený základní tarif dnem 1. 9. 2017. V tomto případě soud vyhodnotil provádění dokazování jako nadbytečné, neboť uvedené rozhodnutí nemohlo mít vliv na zákonnost dříve vydaného rozhodnutí služebního orgánu I. stupně o odnětí zvýšeného základního tarifu, či napadeného rozhodnutí, resp. řízení předcházejícímu jeho vydání.

19. Podstatou sporu je posouzení, zda napadené rozhodnutí o odnětí zvýšeného základního tarifu podle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru bylo vydáno v souladu se zákonem.
20. Žaloba je důvodná.
21. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:
22. Podle § 114 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru ve znění účinném do 31. 12. 2017 *základní tarif je měsíčně poskytovanou složkou služebního příjmu, která je stanovena v měsíčních částkách za stanovenou dobu služby. Příslušník má nárok na základní tarif, který je stanoven pro tarifní třídu stanovenou pro služební místo a služební hodnost, do níž je jmenován, a pro tarifní stupeň, do kterého je zařazen (odstavec 1). Základní tarif, na který má příslušník nárok podle odstavce 1, se zvyšuje o 10 % příslušníkovi, který vykonává službu ve dvousměnném, třisměnném nebo nepřetržitém režimu služby (odstavec 2).*
23. Podle § 170 zákona o služebním poměru se *v řízení ve věcech služebního poměru rozhoduje o právech nebo povinnostech účastníků.* Toto řízení se však na určité situace, které zákon vymezuje taxativně v § 171, nevztahuje, kromě jiného též na *rozvržení doby služby v týdnu [písm. g) citovaného ustanovení].*
24. Dle § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru je řízení ve věcech služebního poměru zahájeno dnem, *kdy služební funkcionář učiní první úkon vůči účastníku, jestliže se zahajuje řízení z podnětu bezpečnostního sboru.*
25. Podle § 174 odst. 1 písm. a) a b) cit. zákona má účastník právo *nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům, a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění.*
26. Podle § 181 odst. 1 citovaného zákona je *rozhodnutím úkon služebního funkcionáře v určité věci, jímž se zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určeného účastníka nebo jímž se prohlašuje, že tento účastník má určitá práva a povinnosti.* Podle odstavce 2 tohoto ustanovení musí rozhodnutí:
 - a) *být v souladu s právními předpisy,*
 - b) *být vydáno příslušným služebním funkcionářem,*
 - c) *být dostatečně obsahově určité,*
 - d) *obsahovat předepsané náležitosti a*
 - e) *mít vždy písemnou formu.*
27. Podle § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru *v odůvodnění služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Odůvodnění rozhodnutí není třeba, jestliže služební funkcionář vyhoví žádosti účastníka v plném rozsahu.*
28. Podle § 190 odst. 7 téhož zákona *odvolací orgán přezkoumává napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, v rozsahu, jaký je uveden v odvolání. Zákonost přezkoumává v celém rozsahu. K vadám řízení přiblíží jen tehdy, pokud mohly mít vliv na zákonost nebo správnost napadeného rozhodnutí.*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

29. Podle § 194 zákona o služebním poměru o odvolání (rozkladu), v obnoveném řízení, v přezkumném řízení a o námitkách proti služebnímu hodnocení rozhoduje služební funkcionář na základě návrhu poradní komise. Členy poradní komise jmenuje a pravidla jejího jednání stanoví služební funkcionář, pro kterého poradní komise připravuje návrh rozhodnutí.
30. Ze správního spisu žalovaného (správní spis služebního orgánu I. stupně nebyl soudu předložen – pozn. městského soudu) vyplynuly následující, pro věc významné skutečnosti:
31. Dne 25. 5. 2017 vydal služební orgán I. stupně rozhodnutí č. 2096/2017 podle § 114 zákona o služebním poměru, kterým od 1. 6. 2017 přiznal žalobci základní tarif z 6. tarifní třídy a stanoveného 7. tarifního stupně ve výši 26 900 Kč žalobci na služebním místě vrchní inspektor Krajského ředitelství hlavního města Prahy, Odboru služby pořádkové policie, Oddělení služební kynologie, skupiny specializovaných kynologických činností, a potvrdil ostatní dosavadní složky žalobcova služebního příjmu, konkrétně zvláštní příplatek podle § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru ve výši 6 000 Kč a osobní příplatek podle § 122 téhož zákona ve výši 2 490 Kč. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je stručně napsáno, že žalobce byl v důležitém zájmu služby zařazen do jednosměnného provozu, protože nesplňuje podmínky pro zvýšení základního tarifu o 10 % a náleží mu základní tarif podle § 114 odst. 1 zákona o služebním poměru. Toto rozhodnutí si žalobce osobně převzal dne 5. 6. 2017, což stvrdil svým podpisem.
32. Dne 13. 6. 2017 podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání, které se svým obsahem v podstatě shoduje s uplatněnými žalobními námitkami (viz níže). Dále je ve správním spisu založen záznam ze dne 31. 7. 2017 o zajištění listinného důkazu podle § 180 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru, konkrétně sdělení ze dne 20. 7. 2017 o změně režimu služeb žalobce, který byl zaslán zástupcem vedoucího oddělení služební kynologie k žádosti předsedy poradní komise. Z uvedeného sdělení vyplývá, že o plánované změně výkonu služeb z nepřetržitého režimu na pravidelný byl žalobce informován v plánu služeb zpracovaného písemně a předloženého na ranní poradě s VO nebo ZVO ve dnech 30. a 31. 5. 2017, kdy vykonával službu. Dále též osobně dne 1. 6. 2017 zástupcem vedoucího oddělení mjr. P. K. s upřesněním data nástupu na denní službu dne 5. 6. 2017, k němuž žalobce nastoupil řádně a včas.
33. Dále spis obsahuje žádost ze dne 27. 9. 2017 o vyjádření k odvolání žalobce a dalších dvou příslušníků adresovanou vedoucímu oddělení služební kynologie mjr. Ing. M. Ch., na kterou reagoval stanoviskem ze dne 3. 10. 2017, k němuž přiložil kopii návrhu změny platového tarifu – režimu služby ze dne 22. 5. 2017, čj. KRPA-186610-1/ČJ-017-0000SK. V tomto návrhu se v kolonce „Stanovisko vedoucího organizačního článku“ uvádí: „nedoporučuji. V důležitém zájmu služby navrhuji nprap. P. R. od 01. 06. 2017 stanovit z nepřetržitého režimu služby jednosměnný režim služby.“ V samotném stanovisku vedoucí oddělení dále uvedl, že návrh na odnětí zvýšeného základního tarifu byl odůvodněn skutečností, že žalobce (resp. i další psovodi) nezabezpečovali požadované odborně kriminalisticko-technické činnosti aplikací MPI dle pokynu č. 145/2014, pro které je nepřetržitý režim odůvodnitelný. Žalobce nesplnil / odmítl vykonat konkrétní zadaný úkol dne 24. 5. 2017. K legálnosti provádění pachových konzerv uvedl, že nemá poznatky, že by se při MPI používaly nelegální pachové konzervy. Žádný policista z pracoviště MPI se přitom v této souvislosti s uvedeným problémem na vedoucího oddělení neobrátil. V měsíci květnu měl žalobce přidělen jednoho služebního psa. Odůvodnění zvýšení základního tarifu ošetřováním služebního psa považoval vedoucí oddělení za nesmyslné a spíše svědčí o špatné organizaci práce. Při každodenní běžné péči o služebního psa je tato

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

časová dotace obecně vysoce postačující a jedná se o zástupný problém. Dále upozornil na rozpor v tvrzení žalobce, kdy na jedné straně uvedl, že nemá oprávnění vykonávat srovnávání pachových stop, přitom požaduje zvýšení základního tarifu z důvodu oprávnění Atestu. Atest přitom není udělován po ukončení kurzu, ale jde o oprávnění příslušníka Policie ČR s konkrétním služebním psem k výkonu policejné kynologických činností, přičemž podrobnosti jeho získání stanoví pokyn č. 145/2014.

34. Dne 19. 10. 2017 byl žalobce prostřednictvím svého zástupce vyzván předsedou poradní komise k seznámení se spisem před vydáním rozhodnutí s upozorněním, že spis byl doplněn o další materiály, což žalobce také učinil dne 20. 10. 2017. Poté vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.
35. Soud o věci uvažil takto:
36. Předně se soud s ohledem na výše uvedené znění § 171 písm. g) zákona o služebním poměru s žalovaným ztotožnil potud, že povinnost vést řízení ve věcech služebního poměru vznikla pouze ve věci odnětí zvýšeného základního tarifu, nikoliv ve věci změny rozvržení doby služby. Tuto otázku však soud nepovažoval za mezi účastníky řízení spornou.
37. *První žalobní námitku*, v níž žalobce namítal, že důvod změny rozvržení doby služby se dozvěděl až z rozhodnutí žalovaného, soud shledal nedůvodnou. Ze stanoviska vedoucího ze dne 3. 10. 2017, které je součástí předloženého správního spisu, vyplynulo, že žalobce dne 24. 5. 2017 odmítl vykonat konkrétní zadaný úkol spočívající v provedení pachové komparace aplikací MPI, což ostatně připustil i samotný žalobce v žalobě (viz bod III. žaloby, první odstavec: „*I kdyby jeho tvrzení bylo pravdivé, obnovil jsem výkon předmětných činností již koncem června*“). Z obsahu předloženého správního spisu, jak uvedeno výše, přitom vyplynulo, že právě toto bylo důvodem přeražení žalobce do jednosměnného režimu služby, neboť zařazení do nepřetržitého režimu služby bylo upsovodů odůvodněno právě výkonem činnosti, kterou žalobce vykonávat odmítl. Za této situace proto nemůže mít na to vliv ani tvrzení žalobce, že (jinou, běžnou) činnost na odborném pracovišti MPI, tak jak je vymezena v pokynu policejního prezidenta č. 145/2014 žalobce žádným způsobem v žádném okamžiku nepřerušil, ani neomezil a samotná pachová komparace je jen částí činností prováděných na jeho pracovišti. Jestliže žalobce dále namítal, že přestože pachovou komparaci MPI obnovil již koncem června, ale zvýšený základní tarif mu byl obnoven až ke dni 1. 9. 2017, nemohl se jí soud v řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí zabývat, neboť předmětem tohoto řízení je rozhodnutí, kterým byl žalobci zvýšený základní tarif odňat a soud k událostem a skutečnostem následujícím po dni vydání napadeného rozhodnutí již přihlížet nemůže (§ 75 odst. 1 s. ř. s).
38. Ve správním spisu je pak vyžádaným stanoviskem zástupce vedoucího oddělení ze dne 20. 7. 2017 dále doloženo, že žalobce byl o změně režimu svých služeb informován ústně, a to jednak na pravidelných poradách ve dnech 30. a 31. 5. 2017, kdy vykonával službu, a dále též dne 1. 6. 2017 samotným zástupcem vedoucího oddělení mjr. P. K., s tím, že podle nového režimu služby (jednosměnného) měl žalobce nastoupit dne 5. 6. 2017 do denní služby, což se i stalo. Žalobce přitom žádnou z těchto skutečností nepopřel ani v odvolacím řízení, ani v žalobě. Ve spisu naopak nejsou doloženy žádné listiny či indicie, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobce o důvodu změny režimu služby nevěděl, či že se žalobce marně domáhal odůvodnění (vysvětlení) svého nového zařazení do režimu služeb, nebo že by se dokonce proti tomuto zařazení bránil. Z toho soud ve shodě s

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

žalovaným dovodil, že žalobci bylo jeho přearažení do jednosměnného režimu služeb řádně sděleno, včetně dodržení lhůt podle § 53 odst. 2 zákona o služebním poměru (zpravidla 3 dny před nástupem do služby).

39. Žalobce v souvislosti s touto námitkou dále argumentoval tak, že odůvodnil své odmítnutí vykonávat uvedenou činnost pochybnostmi o legitimnosti provádění těchto úkolů (aniž by však důvod těchto pochybností jakkoliv soudu upřesnil či blíže vysvětlil), které údajně oznámil služebnímu funkcionáři dne 14. 3. 2017. Toto tvrzení žalobce však nelze mít v tomto řízení za prokázané, neboť ve správním spisu se nenachází žalobcem odkazované oznámení, ani žádný úřední záznam o něm. Žalobce přitom k tomuto tvrzení nepředložil další důkazy, např. že by služebního funkcionáře na tuto skutečnost upozornil i písemně, ani v řízení před soudem. Obdobně zůstalo v rovině ničím nepodloženého tvrzení též tvrzení žalobce o jakémsi jiném psovodu, který ač neabsolvoval výcvikový kurz se služebním psem úspěšně, a tedy nesplňoval podmínky zařazení do nepřetržitého režimu služby, do tohoto režimu služby zařazen byl.
40. První námitku soud proto považoval za nedůvodnou.
41. *Druhou žalobní námitku* však shledal soud naopak částečně důvodnou. Konkrétně v té části, ve které souvisí s navazující *třetí žalobní námitkou*, kterou soud taktéž shledal částečně důvodnou. Ve druhé námitce žalobce namítl, že ve věci odnětí zvýšeného základního tarifu nebylo vedeno řízení ve věcech služebního poměru, ač vedeno být mělo, a důkazem o jeho vedení nemůže být skutečnost, že žalobce řádně a včas nastoupil do služby po změně režimu služeb. Dále žalobce označil za nelogický, nepravdivý, či vnitřně rozporný závěr žalovaného, že poradní komise (resp. její senát) změnu rozvržení doby služby hodnotila nad svou gesci, a dále závěr žalovaného, že se ve věci žalobce sice nekonalo řízení ve věcech služebního poměru dle zákonných pravidel, avšak to je odůvodněno § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru. Ve třetí žalobní námitce pak žalobce namítl nesprávný postup žalovaného v tom, že nevedení prvoinstančního řízení, které žalovaný sám přiznal, nesprávně „suploval“ řízením druhoinstančním a služební orgán I. stupně mu tak znemožnil uplatnění jeho procesních práv.
42. Soud v souvislosti s touto námitkou předně znovu konstatuje, že mezi účastníky nebylo sporu v otázce, zda mělo být ve věci odnětí zvýšeného základního tarifu vedeno řízení podle zákona o služebním poměru, a soud již jednoznačně na jiném místě tohoto rozsudku uvedl, že řízení vedeno být mělo. V daném případě sice žalovaný shledal porušení na straně služebního orgánu I. stupně v tom, že neumožnil žalobci uplatnit jeho veškerá procesní práva a prvním úkonem vůči žalobci bylo teprve doručení rozhodnutí služebního orgánu I. stupně o odnětí zvýšeného základního tarifu, avšak nepovažoval toto pochybení za natolik významné, aby vedlo ke zrušení rozhodnutí služebního orgánu I. stupně. Tyto vady dle žalovaného s odvoláním se na zásadu jednotnosti řízení ve věcech služebního poměru a odkazu na rozsudek NSS čj. 6 Ads 33/2013-31, a čj. 9 As 87/2015-33, zhojila poradní komise v odvolacím řízení. S tímto názorem a postupem žalovaného se však soud nemohl ztotožnit a v této části druhé a třetí žalobní námitky shledal soud žalobu důvodnou.
43. Z popsaného průběhu správního řízení a obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce neměl možnost využít žádné z práv uvedených ve výše citovaném § 174 zákona o služebním poměru, neboť vůbec netušil, že s ním služební orgán I. stupně nějaké řízení vede. O tom, že prvostupňové řízení ve věci odnětí zvýšeného základního tarifu nebylo

formálně vedeno, dle soudu ostatně svědčí i skutečnost, že správní spis služebního orgánu I. stupně ve spisové dokumentaci chybí a správní orgány jej k výzvě soudu nepředložily.

44. Vadu spočívající v upření veškerých procesních práv v řízení o odnětí zvýšeného základního tarifu v prvním stupni přitom z povahy věci nemohl odstranit odvolací služební orgán (nebo senát poradní komise). Pokud žalovaný zdůvodnil ospravedlnění tohoto postupu pouhým odkazem na zásadu jednotnosti řízení, podle které obecně platí, že na rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně je nutno hledět jako na jeden celek, a případné nedostatky prvostupňového řízení proto mohou být napraveny až v řízení odvolacím (k tomu viz ustálenou judikaturou správních soudů: usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS; dále rozsudky NSS ze dne 28. 12. 2007, čj. 4 As 48/2007-80, ze dne 26. 3. 2008, čj. 9 As 64/2007-98, a ze dne 29. 11. 2012, čj. 4 Ads 97/2012-66), soud konstatuje, že natolik zásadní pochybení v odvolacím řízení zhojit nelze. K tomu lze poukázat na judikaturní závěry NSS vyslovené rozsudku ze dne 24. 7. 2015, čj. 8 As 83/2014-43, v němž NSS konstatoval, že *„v odvolacím řízení lze korigovat podobu odůvodnění, jak je uvedeno výše, nelze však zhojit vadu, spočívající v odepření veškerých procesních práv stěžovatele.“*
45. Soud se dále ztotožňuje s žalobcem v tom, že v průběhu času došlo též ke změně právní úpravy, konkrétně § 190 odst. 8 věty druhé zákona o služebním poměru, který s účinností od 1. 7. 2017 zní: *jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změni nebo zruší a řízení zastaví, popřípadě rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.* Na rozdíl od předchozího znění tohoto ustanovení dává nyní platná právní úprava více možností odvolacímu orgánu, jak s odvoláním naložit, neboť pro případ jeho důvodnosti připouští společně se zrušením prvoinstančního rozhodnutí (nebo jeho části) též vrácení věci instančně nižšímu služebnímu orgánu, nikoliv pouze zrušení rozhodnutí a současné zastavení řízení, jako tomu bylo doposud. Dosavadní právní úpravu přitom NSS vykládal tak, jak je např. uvedeno v rozsudku sp. zn. 6 Ads 33/2013, nebo sp. zn. 9 As 87/2015, na které odkazoval žalovaný, kdy byla tam napadená rozhodnutí vydána před účinností nového znění § 190 odst. 8 cit. zákona, a sice že tehdejší znění tohoto ustanovení mnohem více posilovalo zásadu jednotnosti řízení, než tomu bylo podle obecných předpisů upravujících správní řízení, resp. odvolání. Žalobce však má pravdu v tom, že tento právní stav již pár let netrvá a rozhodnutí, které žalobce v žalobě napadl, bylo vydáno již za účinnosti zákona o služebním poměru ve znění účinném od 1. 7. 2017. V takovém případě není možné, ani správné trvat na předchozím výkladu.
46. Naopak, v citovaném rozsudku čj. 8 As 83/2014-43, NSS odkázal na rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2007, čj. 4 As 73/2006-102, podle kterého *„zahájení správního řízení zakládá řadu oprávnění i povinností jak pro správní orgán, tak i pro účastníka řízení, jež zákon s takovou skutečností spojuje. Mezi jinými se jedná o povinnost správního orgánu dát účastníku řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohl vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění a na podporu svých tvrzení navrhnout důkazy (§ 130 odst. 3 zákona o služebním poměru). Právě nutnost zachování procesních práv účastníka řízení ve fázi před vydáním rozhodnutí zcela jednoznačně brání tomu, aby prvním úkonem v řízení, jímž se tedy řízení vedené z podnětu služebního funkcionáře zahajuje, bylo teprve doručení prvostupňového rozhodnutí. Takový postup znamená flagrantní a zásadní porušení práva účastníka řízení na spravedlivý proces, jež se mimo jiné zrcadlí právě v povinnosti správního orgánu umožnit žalobci tvrdit z jeho pohledu pro řízení podstatné skutečnosti a na podporu svých tvrzení*

navrhovat důkazy“ (dále srov. např. rozsudky NSS ze dne 12. 6. 2003, čj. 7 A 130/2002-28, č. 200/2004 Sb. NSS, či ze dne 21. 10. 2004, čj. 5 A 125/2002-73, č. 1139/2007 Sb. NSS). Ačkoli bylo citované rozhodnutí vydáno za účinnosti zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, který byl nynějším zákonem o služebním poměru nahrazen, jeho závěry lze aplikovat i na nyní posuzovaný případ. Základní zásady řízení ve věcech služebního poměru jsou totiž i přes změnu zákonné úpravy stále tytéž.

47. Akceptací právního posouzení žalovaného by však odvolací služební orgán byl oprávněn zhojit skutečnost, že prvostupňové řízení nebylo vůbec vedeno. Tím by se zcela popřel smysl zákona o služebním poměru, který jako pravidlo zavedl dvou instancční řízení ve věcech služebního poměru. Příslušník by tak prakticky ztratil možnost hájit svá práva dříve, než bude ve věci poprvé rozhodnuto, či věc vrácena z důvodu tohoto pochybení do stadia před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Soudu je přitom z dosavadní úřední činnosti známo, že tento postup žalovaného není ojedinělým případem (viz např. sp. zn. 5 Ad 4/2011, anebo 8 Ad 15/2011, kdy tento důvod dokonce vedl ke zrušení uvedeného rozsudku zdejšího soudu výše citovaným rozsudkem NSS sp. zn. 8 As 83/2014, či v obdobných věcech aktuálně vedených zdejším soudem pod sp. zn. 8 Ad 1/2018, 10 Ad 1/2018, v nichž dosud nebylo zdejším soudem rozhodnuto). Naopak, praxe služebního orgánu spíše nasvědčuje tomu, že tímto způsobem postupuje běžně, a žalovaný následně tento postup „zhojí“. Jak již soud uvedl, takovou praxi však nelze akceptovat, neboť by tak šlo o obcházení zákona.
48. Žalobce se v odvolacím řízení hájil tím, že v jeho případě a v obdobném případě dalších jeho dvou kolegů mohlo odnětím zvýšeného základního tarifu ze strany služebního orgánu I. stupně dojít k jakémusi trestu za to, že odmítli provádět určitý druh činnosti, což dovozoval zejména ze skutečnosti, že ve stejnou dobu mu bylo též oznámeno zahájení kázeňského řízení. Dále se žalobce hájil tím, že měl pochybnosti o legitimnosti provádění určitých pachových komparací a tyto pochybnosti též avizoval svému nadřízenému, avšak bez jakékoliv zpětné reakce, či tím, že výkon činnosti, kterou odmítl, zase obnovil již následující měsíc. To jsou jistě tvrzení, která – ač se zčásti co do významu a relevantnosti překrývají s argumenty, které mohl žalobce uplatňovat i v kázeňském řízení (*soud podotýká, že spis vedený v souvislosti s kázeňským řízením neměl při posuzování této věci k dispozici, což ani nebylo potřeba*), a ač je soud s ohledem na omezený rozsah správního spisu (pouze spis odvolacího orgánu) nemohl blíže hodnotit – se mohla pro posouzení věci ukázat jako relevantní, resp., s nimiž se měl služební orgán I. stupně vypořádat již ve fázi řízení v prvním stupni. Služební orgán I. stupně však toto neučinil, neboť pro tato tvrzení žalobci ani nedal žádný prostor, a žalovaný tento postup aproboval. S ohledem na tato zjištění tak soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť v daném případě došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení ve věcech služebního poměru a pravidel spravedlivého procesu, což mohlo mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé.
49. V tomto ohledu soud dále připouští, že argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí spočívající v připuštění pochybení služebního orgánu I. stupně, avšak následném vyslovení nedůvodnosti námitky s odkazem na výše cit. § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru, se může na první pohled jevit jako vnitřně rozporná, jak tvrdil žalobce. Avšak dle názoru soudu se nejedná o vnitřní rozpor, neboť z kontextu napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalovaný nastalou procesní situaci za vadu řízení s potenciálním vlivem na zákonnost nebo správnost napadeného rozhodnutí služebního orgánu I. stupně ani

nepovažoval. Jinými slovy žalovaný sice určité pochybení na straně služebního orgánu I. stupně shledal, avšak ne natolik významné, aby se jím zabýval v režimu § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru. Ve skutečnosti se však dle názoru soudu jedná o typickou nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení věci. Zákonností se přitom musí odvolací orgán dle zmíněného ustanovení zabývat v celém rozsahu vždy.

50. Ostatní argumenty ve druhé i třetí žalobní námitce pak soud shledal nedůvodnými. Pokud žalovaný upozornil v napadeném rozhodnutí na včasný nástup žalobce do služby v novém režimu, soud konstatuje, že tím nedokládá vedení řízení o odnětí zvýšeného základního tarifu, jak zavádějícím způsobem tvrdí žalobce, ale výslovně právě k otázce změny režimu služby žalobce, kterou s ohledem na neexistenci povinnosti vést o ní řízení (§ 170 a § 171 zákona o služebním poměru), vypořádala komise, resp. žalovaný, nad rámec nezbytného odůvodnění svého rozhodnutí (viz str. 7, závěr prvního odstavce). Soudu v této souvislosti proto není zřejmé, v čem konkrétně považoval žalobce za nelogický, nepravdivý, či vnitřně rozporný závěr žalovaného, že poradní komise hodnotila změnu rozvržení doby služby nad svou gesci. Poradní komise, na základě jejíhož návrhu rozhoduje služební funkcionář (§ 194 zákona o služebním poměru), v návrhu rozhodnutí, který je součástí správního spisu a jehož obsah zrekapituloval žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 4, zcela jednoznačně uvedla, že ve věci rozvržení doby služby se nevede řízení ve věcech služebního poměru podle § 171 písm. g) zákona o služebním poměru, přesto hodnotila též způsob oznámení změny rozvržení doby služby žalobce z nerovnoměrné na rovnoměrnou (§ 53 cit. zákona), a to poté, co si vyžádala doplnění dalších podkladů od vedoucích funkcionářů oddělení, v němž žalobce vykonával službu. Jinými slovy, poradní komise nad rámec svých zákonných povinností doplnila správní spis i o informace od příslušných osob, jakým způsobem proběhla změna režimu služby žalobce, tj. i přesto, že řízení v této otázce nebylo na prvním stupni vedeno. Žalobce přitom zjištěné skutečnosti nikdy nepopřel, a neměl námitky ani poté, co se po výzvě odvolacího orgánu seznámil s doplněným spisovým materiálem.
51. Dále soud nevešel žalobci ani na námitku, že senát (poradní komise) není oprávněn zhojovat vady rozhodnutí služebního funkcionáře. Z § 194 zákona o služebním poměru plyne, že poradní komise (její senáty) plní funkci poradního orgánu žalovaného a za tímto účelem mu připravuje podklady pro jeho rozhodnutí, včetně samotného návrhu rozhodnutí (výroku). Poradní komise je tak určena právě k tomu, aby navrhovala žalovanému řešení (mimo jiné též) odvolacích námitek odvolatelů. Z toho je zřejmé, že v případě, že shledá porušení na straně prvostupňového služebního orgánu, je oprávněna vyslovit svůj právní názor, ke kterému se odvolací služební orgán může buďto přiklonit, anebo se od něj odchýlit. V daném případě žalovaný na podkladě návrhu poradní komise dospěl ke stejným závěrům ohledně vad napadeného rozhodnutí, jako komise.

V. Závěr a náklady řízení

52. S ohledem na výše uvedené soud shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost a vady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Žalovaný je právním názorem vysloveným v tomto rozsudku v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
53. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem ve výši

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

12 342 Kč. Tyto náklady spočívají v přiznání odměny podle advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb.) za tři úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava věci, sepsání žaloby a repliky - § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d)], tj. 9 300 Kč, a 3x paušální náhradu režijních výdajů po 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. 900 Kč. Zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH, proto mu soud přiznal též částku odpovídající výši 21 % DPH, kterou je povinen jako plátce odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., tj. 2 142 Kč. Celkem tvoří náklady řízení částku ve výši 15 342 Kč. Soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám jeho zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na hlavní straně jeho internetových stránek www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 22. října 2019

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu